

erudita corresponde el evocar la iconografía de Lamartine, y ello lo hace con la experiencia adquirida como autora de los dos catálogos de las exposiciones dedicadas a Lamartine, la de la Biblioteca Nacional en 1969 y la del Museo de la vida romántica en 1990. A ello hay que añadir un texto descubierto por la misma Morin que puede ser quizá la primera autobiografía del autor escrita alrededor de 1834.

Como vemos se trata de un volumen cuya riqueza está fuera de toda duda. De un volumen abierto que abre perspectivas para el estudio de Lamartine y que proporciona al investigador elementos nuevos sobre los que apoyar sus descubrimientos y sus análisis.

Angels Santa

Carles Sanmartín, *Senzillament persones*, Pagès editors, col·lecció El Marraco, Lleida, 2001.

Publicada l'any 2001 a Pagès ed., és la segona novel·la de Carles Sanmartín, després de *Històries del Cor*, que va veure la llum el 1999.

Senzillament persones és bàsicament una novel·la de situacions, centrada en el temps present i en l'espai d'una vila mitjana de Catalunya, com ho és Lleida, la ciutat natal de l'autor, i on ha viscut fins la seva partida cap a Ouagadougou (Burkina Faso), el gener de 2002.

Està organitzada en tres parts, cadascuna de les quals conté deu capítols. Aparentment, cada part és independent i constitueix per sí mateixa una història completa, amb uns personatges propis i diferents dels que trobarem a les altres. També aparentment aquestes tres parts tenen un final obert. A més tracten temes distints que, a primera vista, no guarden cap relació entre sí.

Així, a la primera part l'acció es centra en els ambients d'una colla d'estudiants universitaris i analitza llurs sentiments, llurs aspiracions, llurs contradiccions i decepcions, llurs problemes... La segona es desenvolupa en el món del treball, i més concretament en un hospital de la Seguretat Social, pel qual veiem desfilar una àmplia varietat de tipus humans. La tercera narra amb una notable intensitat dramàtica, certs esdeveniments singulars que succeeixen a dues famílies i que fan canviar les seves vides.

En tots els casos Carles Sanmartín construeix un conjunt de tipus humans deliberadament comuns, extrets de la vida quotidiana: una estudiant universitària, un metge que treballa en un hospital, la família d'un professor de secundària... Uns personatges que viuen experiències i situacions també comuns, amb què el lector es pot sentir fàcilment identificat en un moment o altre de l'acció. En molts casos l'autor construeix els seus personatges i els esdeveniments que protagonitzen a partir de persones i situacions reals, de les quals ell ha estat testimoni directe.

A més l'autor té un estil àgil i sobri, utilitza un vocabulari deliberadament senzill, susceptible d'estar a l'abast de tothom, i un to directe. Tot això dona com a resultat una novel·la que arriba fàcilment al lector, i que redueix força la distància entre l'univers d'aquest i el de la ficció.

A *Senzillament persones* Carles Sanmartín s'esforça per presentar i analitzar els problemes que anguniegen els personatges sota una pluralitat de punts de vista. Aquests difereixen sovint entre sí, plantegen un debat i, en conseqüència conviden el lector a reflexionar i a posicionar-se. Aconsegueix així una novel·la polifònica, i alhora una novel·la que posa de relleu la capacitat de l'autor per a posar-se en la pell de l'altre, així com el seu coneixement profund del cor humà.

Tanmateix sota l'àmplia gamma de diferències que apareixen en la obra, descobrim que, en el fons, els protagonistes de les 3 històries tenen en comú alguns aspectes que són fonamentals: tots parteixen d'una mateixa situació de desequilibri interior, de desassossec, de buidor. I al final tots coincideixen en una mateixa conclusió: la presa de consciència de la dimensió social de l'home i de la interdependència ineludible entre l'ésser humà i el seu entorn. És a dir, les tres històries convergeixen a la fi de l'obra en la reconciliació del "Jo" amb el "Altre" —amb la societat—, com a única via d'autoacceptació, de maduració i d'autorealització.

Aquest procés evolutiu es desenvolupa amb intensitat creixent d'una història a l'altra, fins a assolir un nivell àlgid a la tercera part, en què només la conciliació entre les individualitats i llur entorn social possibilitarà un desenllaç positiu de les situacions dramàtiques en què es veuen immersos els personatges.

Les tres parts tenen doncs una unitat profunda malgrat la pluralitat de les situacions i dels personatges. Sota una primera impressió de diversitat —fins i tot tal vegada de dispersió— l'autor amaga un pla perfectament calculat, meticulosament estructurat, per a transmetre al lector un missatge molt concret.

I és que per a Carles Sanmartín —ell mateix ho ha dit en diverses ocasions— aquesta és precisament la funció de la literatura: un mitjà de reivindicació social, una eina per a despertar les consciències. Aquesta mateixa concepció de la literatura, l'autor l'atribueix, dins la novel·la, a una imaginària escriptora sud-africana, de qui no diu en cap moment el nom, i per a qui el sentit últim de l'activitat literària és, "posar les seves qualitats per escriure al servei de la lluita per fer la societat del seu país més justa".

Unes qualitats literàries que, pel que fa a en Carles Sanmartín, es fan paleses en aquesta segona novel·la.

Cristina Solé